

Joès en het geroezemoes

Geschreven door Femke Buskes

Het is vroeg in de ochtend en de regen tikt zachtjes tegen de ruiten van de auto. Joès heeft vandaag een studiedag. Omdat zijn ouders moeten werken, brengt zijn vader hem naar opa en oma. Joès vindt het daar altijd gezellig. Opa maakt de leukste grappes en is net een wandelende encyclopedie. Oma zorgt goed voor iedereen en maakt altijd iets lekkers klaar als Joès langskomt. Terwijl de ruitenwipers langzaam heen en weer bewegen, fantaseert Joès over wat oma vandaag voor hem gebakken heeft. Misschien citroentaart of die heerlijke honingkoeken die oom Rob altijd zo lekker vindt. Hij zucht tevreden en kijkt weer naar buiten. Ze razen voorbij auto's en vrachtwagens.

Plots valt zijn oog op een opvallende vrachtwagen. *Word chauffeur bij Oer Hollands Transport BV*, leest hij. Chauffeur worden? denkt Joès. Dat lijkt me gaaf! Misschien moet je dan wel geheime pakketjes bezorgen! Hij draait zich om naar zijn vader en vraagt: 'Pap, wat zou er in die vrachtwagen zitten?' Zijn vader werpt een blik opzij. 'O, dat is Oer Hollands Transport. Zij vervoeren spullen voor musea. Ik hoorde laatst op het nieuws dat ze de kamer van prinses Juliana verhuizen van Paleis Het Loo naar een depot. Dat is een ruimte waar spullen worden opgeslagen. Misschien zijn ze de kamer nu wel aan het verhuizen.'

'Paleis Het Loo? Wat is dat?' vraagt Joès nieuwsgierig.

'Dat is een oud paleis in Apeldoorn, waar prinses Juliana vroeger woonde,' zegt zijn vader. 'Nu wordt het verbouwd, en om haar oude kamer te beschermen verhuizen ze die naar een veilige plek.'

'Waarom moet die kamer dan verhuizen?' vraagt Joès. Het idee dat de spullen uit zijn eigen kamer ergens naartoe zouden moeten

verhuizen, lijkt hem verschrikkelijk. Stel je voor, zijn bed ineens ergens anders, waar hij niet eens naartoe kan! Hij rilt bij het idee. Prinses Juliana is er al lang niet meer, dus zij merkt er vast niks van. Maar Joès kan zich niet voorstellen dat zijn kamer zou verdwijnen. Waar zou hij dan moeten slapen? In de schuur?

'Het is een belangrijk stukje geschiedenis. Opa weet er vast meer over. Vraag het hem maar als we straks bij opa en oma zijn.'

Joès' nieuwsgierigheid groeit. Opa weet altijd bijzondere dingen, die niemand anders lijkt te weten.

Als ze bij opa en oma aankomen, staat oma al in de deuropening. Ze zwaait enthousiast naar Joes en knuffelt hem daarna stevig. 'Joezemoes! Wat fijn dat je er bent! Kom gauw binnen, ik heb je favoriete taart gebakken!' De geur van citroentaart vult de gang en het water loopt Joes meteen in de mond. Binnen ziet hij opa al zitten in zijn grote, oude stoel met zijn iPad op schoot. 'Kennis moet je op peil houden,' zegt opa altijd.

'Hé opa,' begint Joes, 'pap vertelde net in de auto dat ze de kamer van prinses Juliana verhuizen van Het Loo naar een ... eh, de pot.'

Opa lacht. 'Ah, Joes, mijn lieve jongen, wat fijn dat je er bent! Je bedoelt vast een depot. Dat is een soort opslagplaats.'

Joes grinnikt en schuift nieuwsgierig naar opa toe. 'Weet jij daar meer over, opa?'

Opa zet zijn bril recht en leunt iets naar voren. 'Paleis Het Loo, ja, daar weet ik wel wat van,' zegt hij glimlachend.

Joes voelt de opwindning door zijn lijf stromen, alsof hij bijna niet stil kan zitten. Welk verhaal zou er nu komen? 'Vertel eens, opa!'

'Nou,' begint opa, 'de kamer van Juliana is heel bijzonder. Ik werkte op Paleis Het Loo toen ze het klaarmaakten om een museum te worden. Juliana woonde er al lang niet meer, maar haar kamer was nog precies zoals ze die had achtergelaten toen ze trouwde en op een ander paleis ging wonen. Maar voordat het Juliana's kamer werd,' gaat opa verder, 'werd die ruimte door de hofhouding gebruikt. Zij, de koks, tuinmannen en bediendes, werkten voor de koning en koningin. Er liep een geheime gang vanaf deze kamer onder het paleis door, die uitkwam bij een prachtige tuin met fonteinën.'

Joes schuift naar het puntje van zijn stoel. 'Een geheime gang? Echt? Wat gebeurde daar dan?'

Opa knikt. 'Die gang werd gebruikt door de koninklijke familie en hun belangrijkste gasten om ongestoord te kunnen praten. Die gang leidde naar het begin van de tuin. Daar ging het gesprek verder bij de fonteinën, omdat die zo veel lawaai maakten dat niemand anders kon horen wat er gezegd werd. Als je goed luisterde, hoorde je het zachte geroezemoes van hun stemmen tussen het kletteren van het water door.'

'Opa, heb jij ooit iets van die gesprekken gehoord?' vraagt Joes nieuwsgierig.

Opa glimlacht geheimzinnig en kijkt naar oma, die net binnenkomt met een dienblad vol warme chocolademelk, koffie en taart. 'Misschien wel ... En misschien heb ik in die geheime gang ook wel een heel bijzonder iemand ontmoet.'

Oma lacht terwijl ze het dienblad neerzet. 'Frans Willem van Bourbon, ga jij onze kleinzoon nou wijsmaken dat je mij in een geheime gang hebt ontmoet?'

Joes kijkt verbaasd van opa naar oma. 'Echt waar? Hebben jullie elkaar dáár ontmoet, in het paleis?'

Opa knikt. 'Ja, ik was tuinman bij het paleis en je oma werkte in de keuken. Op een dag kwam ik haar tegen bij de fonteinën, terwijl ze bloemen plukte voor een koninklijk diner.'

Oma knipoogt naar Joes. 'En sindsdien ben ik dolverliefd op je opa. Maar hij heeft me pas veel later verteld dat er een geheime gang was.'

Joes grijnst en vraagt: 'Bestaat die gang dan nog steeds, opa? Kunnen we er een keer naartoe?'

Opa zucht en neemt een slok van zijn koffie. 'Ik wilde dit eigenlijk niet vertellen, maar door de verbouwing is een deel van de gang veranderd. Niemand weet meer precies waar de geheime gang begint of eindigt en nu is het een raadsel waar die naartoe leidt. Het paleis is tijdelijk gesloten voor publiek, dus ik weet niet of ze de geheime gang kunnen herstellen voordat die voorgoed verloren gaat.'

'Maar opa ... betekent dat ... dat die geheime gang misschien nooit meer gevonden kan worden?'

Opa knikt langzaam. 'Ja, er is een kans dat ze de toegang afsluiten als ze de verbouwing afmaken. Ik heb er ook over nagedacht om het paleis te belen en te vragen of ik ze kan helpen, omdat ik er vroeger heb gewerkt en de gang goed ken. Maar ze staan waarschijnlijk geen bezoekers toe vanwege de veiligheid.'

Joes denkt na. Hij kan het idee niet verdragen dat zo'n spannende gang niet meer bezocht zou kun-

nen worden. 'Kunnen wij er niet heen gaan, opa? Jij kent die geheime gang toch? Misschien kunnen wij de gang vinden voordat het te laat is!'

Opa kijkt een beetje moeilijk. 'Dat zou wel spannend zijn, Joesje. Maar voorlopig mogen er geen mensen naar binnen ... We moeten echt wachten tot de verbouwing klaar is.'

Joes kijkt teleurgesteld. 'Maar wat als we te laat zijn? Wat als die gang dan weg is?'

Opa glimlacht geruststellend. 'Sommige geheimen blijven altijd ergens verborgen, Joes. En misschien, als we goed zoeken, vinden we ze terug. Zodra het paleis weer open is, beloof ik je dat we samen op ontdekking gaan.'

Joes knikt, al iets gerustgesteld. 'Zullen we dan meteen gaan als het weer open is?'

Opa knipoogt. 'Absoluut, Joesje. Maar onthou één ding: sommige geheimen van Paleis Het Loo worden alleen gevonden door degenen die écht goed kijken.'

Joes knikt, terwijl zijn gedachten al wegdwalen naar het paleis en de tuinen ... Wat zou er nog allemaal te ontdekken vallen? Hij weet dat er maar één manier is om daarachter te komen ...

